

dwars

studentenblad Universiteit Antwerpen

nummer 82 | jaargang 12

september 2013 | gratis

www.dwars.be

Lien Van de Kelder
dossier integratie
een loopje met Tanguy Ottomer

inhoud

04

Lien Van de Kelder

Alumna en hoofdspeelster van de internationale serie The Spiral reflecteert met ons op de voorbije jaren en op haar verschillende werkzaamheden, zoals het vormgeven van de nieuwe auteurswet.

10

dossier: integratie

Ook dit jaar staat de integratie van de verschillende onderwijsinstellingen binnen de universiteit op de agenda. *dwars* belicht gedurende het jaar verschillende kanten van de kwestie.

16

dwars neemt een loopje met...

Stadsgids Tanguy Ottomer over de Vrijdagmarkt. Daarbij vertelde hij over zijn band met Antwerpen en wat hij bedoelt met 'Beroepsantwerpenaar'.

dwars 82

28

als ik later groot ben... wil ik werk

dwars onderzocht hoe pas afgestudeerden van onze universiteit het doen op de arbeidsmarkt en geeft wat tips bij het solliciteren.

cultuur

- 04 **Van de Kelder vooruit**
een interview met Lien Van de Kelder
- 15 **utopia in absentia**
Bernard Dewulf spreekt
- 33 **Antwerpen centraal**
Carolus Borromeuskerk

onderwijs

- 08 **microscop op wetenschap**
over wetenschappelijk onderzoek
- 09 **dossier: integratie**
een opvolging
- 20 **het marktsegment**
- 26 **de internationale editie**
studeren in het buitenland
- 28 **voorbeeldig student**
over uitzonderlijke bezigheden

Antwerpen

- 16 ***dwars* neemt een loopje met ...**
Antwerpens stadsgids Tanguy Ottomer
- 18 **de avond van Biodroom**
momentopnames
- 35 **contraire**
satire

maatschappij

- 03 **editoriaal**
- 20 **to holebi or not to holebi**
Antwerpen coming out
- 28 **als ik later groot ben... wil ik werk**
over afgestudeerden van UA
- 36 **Antwerpen inspireert**
autovrije zondag

panda's in dubio

editoriaal

De wereld brandt. Verwarring viert hoogtij. Syrië brandt. De Koude Oorlog is tergend langzaam aan zijn fabelachtige retour bezig. Poetin rolt zijn KGB-spieballen. Obama tracht net hetzelfde te doen, maar heeft spastische krampen. Bashar al-Assad houdt zich tenminste nog aan zijn onveranderd standpunt. Daarenboven zijn er nog die verdomde wit-zwarte gaten van panda's.

Een bedreigde diersoort bedreigt de Belgische soevereiniteit. Een lachwekkende diersoort. Een vegetarische beer met een seksuele problematiek. Di Rupo zou voor minder de communautaire plug uit ons glorieus België trekken.

Iedereen zit met de handen in het haar. Onenigheid en twijfelachtigheid tiert welig. Natiebouwers zijn het Arctische noorden kwijt en hun kompas is duidelijk gedemagnetiseerd. De natie zelf – ongeïnformeerd plebs dat u bent – bekijkt alles met weifelende argusogen. U frons de wenkbrauwen. Dat is begrijpelijk. Werk? Moeilijk. Spaarcenten? Moeilijk. De alomtegenwoordigheid van twijfel is menselijk.

Het *je-m'en-foutisme* waar men jaren mee dweept heeft plaats gervind voor Brels befaamde credo: *maintenant n'existe pas!* Een *sententia* waar we ons op deze redactie in kunnen vinden. De mens is niets meer dan een ondoorgroendelijk en bodemloos vat vol scepsis en scrupules. Geef eerlijk toe. Wat – in Gods-, Allahs-, of Boeddhasmaam – kan het u schelen wat er zich 3.236 kilometer verder afspeelt? U schreeuwt misschien wel moord en brand, maar u nipt aan uw in Syrië gebrouwen koffie. U herbergt eerder een liefde voor bedreigde diersoorten.

Gelukkig zijn er nog enkele zekerheden in het leven. Onze Universiteit Antwerpen blaast tien geïntegreerde kaarsjes uit. Hoera! Een overkoepelende samenwerking tussen Universiteit Antwerpen en de rest. Kansen worden gecreëerd, handjes worden geschud en de student ziet rooskleurigheid het leven weer binnendringen. Wat dat precies inhoudt, weet echter een minderheid. Het woord 'hervorming' lijkt nu eenmaal niet meer uit ons vocabularium weg te denken. Maar integratie klinkt wel erg academisch. Twijfel over de integratie? In ieder geval niet over de benaming ervan. Academisering, iemand? Inkanteling, iemand?

Tekenend is het. Men wilt aan de voeten van Gamaliël zitten, doch is er niemand die het kan concretiseren. U denkt nu waarschijnlijk: "Wat een doemdenkerij! Heeft u dan alle antwoorden?" Pretenderen het allemaal te weten is nu toch de trend in medialand. Iemand zou verdorie moeten zeggen: "Fuck die panda's! Laat ze uitsterven."

Thibault Winants,
Hoofdredacteur

colofon

dwars is het studentenblad van de Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten. dwars verschijnt maandelijks tijdens het academiejaar en wordt gratis verdeeld op UA-campussen Drie Eiken, Groenenborger, Middelheim en Stadscampus. Dit nummer werd afgesloten op 16/09/2013. Oplage: 2.500 exemplaren. V.U.: Thibault Winants, Paardenmarkt 91, bus 1, B-2000 Antwerpen.

Hoofdredacteur: Thibault Winants - Adjunct-hoofdredacteur: Judith Buysse

Redactie: Anouk Buelens-Terryn, Benjamin Theys, Ken Van Oproy, Marlies Verhaegen, Sander Carollo, Sanne Pervé, Sodaba Azad, Stefanie Geukens, Stephanie Ketels, Yannick De Meulder

Fotografie: Anouk Buelens-Terryn (verantwoordelijke), Dorian Baetens, Hylke Gustaaf, Martijn Fraanje, Maurits Chabot, Sodaba Azad, skullsunlimited.com, ccodekern.be

ICT & Vormgeving: Dorian Baetens, Hakan Çakaloz, Hylke Gustaaf, Maarten Decaluwe (verantwoordelijke)

Illustratie: Basia Dajnowicz, Hylke Gustaaf, Marieke van Loon, Senne Claes, Jan Gordts

PR: Laura Caluwé Drukkerij: Favorit Werkten mee aan dit nummer: Capitant

E-mail: contact@dwars.be Adverteren: adverteren@dwars.be Website: www.dwars.be

Redactielokaal en correspondentieadres: dwars - studentenblad Universiteit Antwerpen, Paardenmarkt 91, bus 1, B-2000 Antwerpen

Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt zich het recht om ingezonden stukken in te korten of niet te plaatsen.

Van de Kelder vooruit

Vande Lanotte en Von Trier incontournable

Tekst: Judith Buysse & Thibault Winants ■ Beeld: Martijn Fraanje

Een nieuw academisch schooljaar breekt aan. Een nieuw begin voor velen onder ons. Zo ook voor Lien Van de Kelder. Als alumna Rechten van de Universiteit Antwerpen breekt ze de culturele en politieke barrières van haar zijn open. Intellectueel eigendomsrecht, *quoi?* Ze staat op de loonlijst van de socialist der socialisten – sorry, Elio – Johan Vande Lanotte. Deens filmmaker Lars Von Trier castte haar in zijn nieuwe ophefmakende film *The Nymphomaniac*. Oh ja, ze is net mama geworden. Sofie Bastiaens en Fien Bosvoorde zijn dood. Leve Lien Van de Kelder!

Wat betekent de Universiteit Antwerpen voor u?

Lien Van de Kelder Het eerste jaar heb ik Toegepaste Economische Wetenschappen gestudeerd. Spijtig genoeg lag dat totaal niet in mijn interesseveld. Op dat moment beseftte ik dat wiskunde mijn ding echt niet was. Ondertussen ging voor mij de ontdekking van de stad Antwerpen van start. Ik ben afkomstig uit Reet, dus om dan in een stad als Antwerpen te kunnen studeren, is het een hele belevenis. Die kennismaking was erg fijn. Het culturele leven en het studentenleven in Antwerpen vloeien zo makkelijk in elkaar over. Nog meer dan in andere universiteitssteden. Het caféleven natuurlijk ook (*lacht*). Ik herinner mij er niet meer zoveel van. Een teken aan de wand waarschijnlijk. De Prof, den Alma en den Hill-Diar frequenteerde ik op regelmatige basis. Voor de rest is het nogal een grijze zone. Na dat eerste jaar TEW ben ik overgeschakeld naar Rechten, wat dan wel de goede keuze bleek te zijn.

Absoluut. Een combinatie van studeren en naar de opnames van Vlaamse televisiereeksen gaan, bleek geen probleem te zijn.

Van de Kelder De Universiteit Antwerpen heeft me daarbij heel goed geholpen. Ik verkreeg een kunstenaarsstatuut, waardoor het makkelijker te combineren viel. Nu, ik kan er ook wel een kleine kanttekening bij maken. Echt veel naar de les gaan, deed ik wel niet. De VRT gaf mij een verlofperiode tijdens de examens. Vervolgens zaten de VRT en de Universiteit Antwerpen samen met mij aan tafel om mijn examenperiode te overlopen. Ik plande mijn examenrooster samen met mijn professoren en de universiteit gaf dan groen licht. Soms kon het ook niet anders dan enkele examens af te leggen in augustus. Daaropvolgend verhuisde ik naar Leuven omdat het Erasmus programma er een ruimere keuze had. Naïef van me om te denken dat ik daardoor meer naar de lessen zou gaan. Ik moest dus wel alle notities kopiëren om bij te benen. Ik wil nogmaals iedereen bedanken die me daarmee geholpen heeft (*lacht*). Het ging zelfs zo ver dat ik mijn cursussen niet meer aankocht in het begin van het academiejahr. Voorbeeldstudente, ik weet het.

pro deus ex

Toch een voorbeeldstudente die het geschopt heeft tot op het federale kabinet van onze Minister van Economie en Consumentenzaken, Johan Vande Lanotte. Een van de politieke grootmeesters in ons Belgenland.

Van de Kelder Allemaal te danken aan mijn diploma (*Van de Kelder specialiseerde zich in Intellectueel Eigendomsrecht, nvdr.*). Vooreerst werkte ik twee jaar aan de balie in Brussel als stagiair. Maar dat was, zacht uitgedrukt, een verschrikking. Ik voelde me er allesbehalve op mijn gemak. Ik zou niet echt kunnen zeggen waarom, maar ik denk dat die vonk gewoon nooit overgeslagen is. Daarnaast moest ik mijn job combineren met de

Ik ben nogal geschrokken van de linkse reacties bij het moment van De Wevers verkiezing

hoofdrol in Zone Stad. Dag en nacht draaien. Ik kreeg problemen om pro Deo's op te stellen en af te maken. Een les *skip* je omdat het je eigen domme keuze is. Een pro Deo geef je door aan iemand anders die het finaliseert. Zoiets moet in orde zijn. Ik ben dan uit mijn stage gestapt omdat ik continu met die morele discrepantie zat. Ga ik verder, dan doe ik mijn werk halfbakken. Stop ik ermee, dan gooi ik twee jaar stage uit het raam. Ik koos voor de tweede optie.

Vande Lanotte was de logische overstap?

Van de Kelder De machtige pen van de auteurswet vasthouden. Zo'n kans kon ik niet laten liggen. Ik was nog geen vijf maanden afgestudeerd toen me die kans aangeboden werd. Ik heb er ook absoluut geen spijt van. Professoren uitnodigen om naar het kabinet te komen. Samen aan de tafel zitten en brainstormen over een nieuwe auteurswet met de mensen die je alle nodige kennis gegeven hebben. Enkele maanden daarvoor zat ik voor hen een mondeling examen af te leggen. Met knikkende knieën. Desalniettemin zijn ze vereerd om te komen en hun vakdomein te verdedigen. Samenwerken met intelligentsia van dergelijke status is een prachtige bonus. De laatste wijziging is door mij nog doorgevoerd op 19 juli 2013. Het uur van de bevalling van mijn dochter.

Pardon?

Van de Kelder De nieuwe auteurswet moest op 19 juli goedgekeurd worden door de Ministerraad. Ik heb tot dan nog keihard gewerkt. Auteursrechten uitleggen aan de ➤

woordvoerster, om acht uur 's morgens, tijdens mijn weeën, in het ziekenhuis, in de verloskamer, is buitengewoon stresserend. Toen ik zei dat ik vriendelijk ging afleggen omdat ik aan het bevallen was, hoorde ik aan de andere kant van de lijn de woordvoerster hysterisch 'Wablief?!' zeggen.

U springt zelfs tijdens uw zwangerschapsverlof voor Minister Vande Lanotte in de bres. Zou u hetzelfde doen voor Burgemeester De Wever?

Van de Kelder Oei, daar ga ik geen uitspraken over doen. Ik woon in de stad Antwerpen. We zullen zien (*lange pauze*). Ik ben nogal geschrokken van de linkse reacties bij het moment van De Wevers verkiezing. Alsof er een oorlog uitbrak. Alsof de duivel zelve 't Schoon Verdiep ingepalmd had. Ik antwoord daar liever niet op (*verontschuldigde lachje*). Ik ga daar consequent in blijven.

Een ander heikel punt dan: de integratie van de hogescholen van Antwerpen en de Universiteit Antwerpen.

Van de Kelder Voor mij kan een dergelijke hervorming enkel positief zijn voor het totale onderwijs en het onderwijs in Antwerpen. De hiërarchie Universiteit – Hogeschool is jarenlang een punt van discussie geweest. De arbeidsmarkt focust zich steeds meer op ervaring en buitengewone talenten. De effectieve bijdrage binnen een bedrijf. Mijn acteercarrière is ook niet gebaseerd op een diploma van Herman Teirlinck. De ervaring die een student tijdens zijn academische loopbaan vergaart, neemt een centralere positie in. Die scheiding lijkt me enkel een onnodig obstakel. Enfin, dat is mijn bescheiden mening. Ik ben te weinig ingewijd in het debat om daar een robuustere opinie over te geven.

Von Trier en Christus

Geen probleem. Nu, u haalde daarnet Herman Teirlinck aan. U heeft daar misschien geen diploma behaald, doch speelt u mee in de nieuwe film van enfant terrible Lars Von Trier (*The Nymphomaniac: een seksuele odyssee doorheen de gevoelenswereld van een nymfomane, nvdr.*). Ook al heeft de media het allemaal een beetje opgeblazen.

Auteursrechten uitleggen aan de woordvoerster, om acht uur 's morgens, tijdens mijn weeën, in het ziekenhuis, in de verloskamer, is buitengewoon stresserend

Van de Kelder Inderdaad! Dat is wat ik zo lang aan het verkondigen ben. Ik zeg enkele zinnen, zie er vreselijk *nerdy* uit en verdwijn daarna terug in de massa. Ik ben absoluut geen katalysator van de intrige. Wie weet knippen ze me er op het laatste moment nog uit. Desondanks kan je een dergelijke kans niet links laten liggen. Wanneer een auteur van het statuut Von Trier beslist een film te draaien in het bescheiden België en audities organiseert, kan je niet anders dan toehappen. Gelukkig waren toen net de opnames van *The Spiral* afgelopen (*Hans Herbots' internationale crimiserie, nvdr.*) en had ik net een intensieve training *British English* achter de rug. Oog in oog staan met Charlotte Gainsbourg en Lars Von Trier is een fenomenale ervaring. Michaël Pas speelt dan nog Gainsbourgs man. Zot! Daarenboven is het imago dat gecreëerd wordt van Von Trier ook onzin. Hij is heel warm voor zijn acteurs, voor zijn crew en voor zijn figuranten. Een lieve man die zijn stiel door en door kent.

Er zal toch wel wat van zijn rock-'n-roll-imago kloppen? Een *softcore*versie en *hardcore*versie draaien, plus de film op kerstdag laten openen. Al die teerbeminde zieltjes toch!

Van de Kelder Ja, hij gaat zonder enige twijfel enkele mensen op stang jagen. Maar men moet uitkijken naar een nieuw Von Trier-werk. Dat moet primeren. Niet de ongebreidelde commotie rond het seksgegeven. Antichrist heeft ook enkele choquerende beelden, maar de totaalervaring is subliem.

Naast Von Trier heeft u ook nog meegewerkt aan de interactieve misdaadreeks *The Spiral*. Plotsklaps werd het programma genomineerd voor een International Digital Emmy Award. Spijtig genoeg zijn jullie niet in de prijzen gevallen.

Van de Kelder Om genomineerd te worden voor de Oscars van de televisie is op zich al een hele eer. Het zou fijn zijn om aan een tweede seizoen te beginnen. De hele productie was gewoon kicken. De samenwerking tussen alle Europese productiehuisen heeft ervoor gezorgd dat we dergelijke kwaliteit op de markt hebben gebracht. Als je werkt met mensen die hebben gesleuteld aan *The Fast & Furious*, HBO-series en verscheidene Scandinavische topseries is de kans groter dat de toekomst rooskleuriger wordt. Het opent talloze deuren, niettemin staat er heel wat concurrentie in diezelfde deuropening.

Dat maakt alles een pak uitdagender.

Uitdaging is misschien wel de rode draad doorheen het leven van Lien Van de Kelder. Uw passie is en blijft acteren. Echter heeft u nu een stabiele job bij het federale kabinet. Een job waar u ook door gepassioneerd bent. Gaat u blijven jongleren? Daarbovenop bent u net mama geworden.

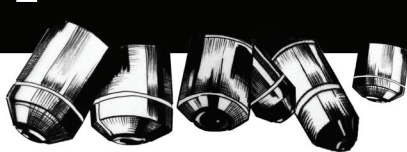
Van de Kelder Auteursrechten is een mooie kruising tussen beide werelden. Voor mij is de situatie ideaal. Stel dat er een punt komt waarop ik een keuze zou maken. Drie maanden naar het buitenland om een film of televisieserie te maken. (zeer lange pauze) Het zal een erg moeilijke keuze zijn. Alles op alles op mijn acteercarrière zetten, blijft een ongemakkelijke stap. Ik wil bijblijven in de materie die ik om handen heb op het kabinet. Ik werk doodgraag voor Johan Vande Lanotte. Wat die man weet en kan is onovertroffen. Hij werkt harder dan iedereen, maar slaapt ook een stuk minder dan iedereen. Om de band die ik met hem heb opgebouwd uit het raam te gooien en me enkel en alleen te storten op het witte doek, lijkt me in België quasionmogelijk. De komende veertig jaar van mijn carrière mijn pap koelen met wat er aan Vlaamse fictie is en wordt gemaakt? Neen, ik denk het niet. Er is niet genoeg variatie en in een dagelijkse reeks zitten zoals ik gedaan heb, spreekt me niet aan. Niet meer, bedoel ik. De jaren die ik heb gespendeerd op de set van Thuis waren erg mooie jaren. Opnieuw die stap zetten? Neen. Tot nu toe werkt de combinatie uitstekend. Mijn dochter opvoeden is de gemakkelijkste zaak ter wereld. Iets wat ik met veel liefde en affectie doe. Dat wil ik altijd en overal combineren.

We mogen ons dus niet verwachten aan een Christusachtige verrijzenis van Sofie Bastiaens in het nieuwe seizoen van Thuis?

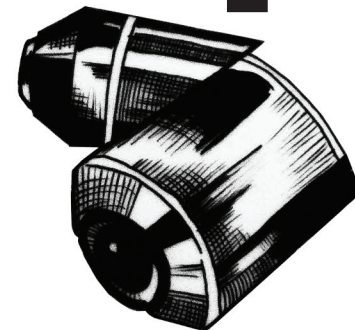
Van de Kelder Ik ben zo dood als een pier en dat zal ik ook altijd blijven. Mijn dochter primeert. Gevolgd door een nieuwe auteurswet. De sporadische telefoontjes van Lars Von Trier zijn altijd welgekomen. ■

microscop op wetenschap

op zoek naar biomarkers van Alzheimer

Tekst: Stephanie Ketels ■ Beeld: Basia Dajnowicz

Universiteit Antwerpen is een kweekvijver voor wetenschappelijke onderzoekers, dagelijks in de weer om nieuwe inzichten op te doen. Zo doet professor Sebastiaan Engelborghs binnen het Referentiecentrum voor Biologische Markers van Dementie (BIODEM) onderzoek naar biochemische stoffen in de hersenen die kunnen helpen om de ziekte van Alzheimer en andere neurodegeneratieve ziekten vroegtijdig op te sporen.

“Vroeger stelden dokters de diagnose voor de ziekte van Alzheimer wanneer de patiënt al dement was. Nu beschouwen we de dementiefase als het eindstadium van een langdurige chronische ziekte,” zegt professor Engelborghs. “Een patiënt is immers niet meteen dement. Er gaat eerst een jarenlange fase aan vooraf waarin de patiënt te kampen krijgt met milde geheugenproblemen of andere cognitieve veranderingen. Voor deze symptomatische fases zich manifesteren, vindt er eerst nog een andere fase plaats waarin er reeds hersenveranderingen optreden zoals bepaalde eiwitneerslagen.”

“Deze eiwitneerslagen leiden vervolgens tot een aftakeling van hersencellen en de contacten ertussen, in jargon synapsen,” legt Engelborghs verder uit. “Het zijn deze eiwitneerslagen en andere hersenveranderingen die fungeren als diagnostische biomarkers om de ziekte van Alzheimer en andere neurodegeneratieve hersenziekten sneller aan het licht te brengen.”

hersenonderzoek en nieuwe scans

Om het belang van deze biomarkers te onderzoeken, is er eerst veel hersenonderzoek verricht. “We hebben eerst in samenwerking met het Instituut Born-Bunge (een onderzoeksgroep verbonden aan Universiteit Antwerpen, nvdr.) die de eiwitneerslagen gedetecteerd op autopsiemateriaal van overleden dementiepatiënten” duidt de professor. “Bij patiënten kunnen de aanwezige eiwitten bepaald worden via het hersenvocht dat door een lendenpunctie veilig kan worden verkregen. Deze bepaling van eiwitten via het hersenvocht heeft een hoge diagnostische waarde voor de ziekte van Alzheimer en wordt op dit moment reeds als diagnostische test aangeboden.”

“Bovendien combineren en vergelijken we verschillende soorten markers met elkaar,” gaat Engelborghs verder. “Naast nieuwe biochemische markers, testen we ook nieuwe en bestaande genetische markers. Ook hersenscans zijn een belangrijke bron voor onderzoek. Met nieuwe magnetische scantechnieken pogen onderzoekers vroegtijdige hersenbeschadiging beter in kaart te brengen.”

Onderzoekers hopen Alzheimer te kunnen opsporen nog voor de eerste symptomen zichtbaar zijn. “Indien er een medicijn wordt gevonden, dan zal dat het efficiëntste werken als het vroeg in de ziekte-evolutie wordt toegediend. Een adequate en vroegtijdige diagnostiek is dus cruciaal, temeer omdat het aantal patiënten met neurodegeneratieve hersenziekten fors toeneemt in onze vergrijzende maatschappij.” ■

HUREN VANAF
€ 110/MND
INCL. BTW.
VANAF 3 MAANDEN

SNEL, VEILIG EN GOEDKOOP PARKEREN, DICHTBIJ DE PLEK WAAR JULLIE STUDEREN

De nieuwe ondergrondse parking nabij de
UA Stadscampus, Italiëlei 76 - 2000 Antwerpen

- De parking wordt afgesloten dmv van een automatisch poort
- Er is een App die toelaat om de poort te openen
- **Mogelijkheid tot aankoop.** De lage kosten inzake beheer en onderhoud maken er een goede investering van

dossier integratie: tous ensemble!

Tekst: Benjamin Theys & Yannick De Meulder

Tekst & beeld: Ken Van Oproy

Beeld: Hylke Gustaaf

De eengemaakte universiteit van Antwerpen begint aan haar tiende jaar. En hoe! Wat in 2008 bekend raakte als academisering en daarna inkanteling heette, cumuleerde dit academiejaar in de integratie van een hele hoop nieuwe richtingen in Universiteit Antwerpen. Wat houdt deze integratie nu eigenlijk in? dwars zocht het uit.

De feiten: vier departementen van de Associatie van Universiteit en Hogescholen Antwerpen (AUHA) bieden voortaan academische in plaats van professionele opleidingen aan. Het gaat om de departementen Revalidatiewetenschappen en Kinesithérapie, Vertalers en Tolken, Toegepaste Ingenieurswetenschappen en ten slotte Ontwerpwetenschappen. Zo stijgt het aanbod van het aantal bacheloropleidingen in de associatie van 23 naar 33. Er komen ook zes nieuwe masteropleidingen bij. Het aantal faculteiten neemt toe van zeven naar negen: Ontwerpwetenschappen en Toegepaste Ingenieurswetenschappen zijn de nieuwe faculteiten.

Met het integreren van deze departementen groeit de Universiteit Antwerpen door het toetreden van een hele groep nieuwe (en minder nieuwe) studenten. Exacte cijfers zijn nog niet bekend, maar het is te verwachten dat de universiteit haar studentenbestand ziet groeien van 15.000 tot meer dan 18.800 studenten. Op 1 oktober maken ook 550 medewerkers de overstap naar een nieuwe werkgever. Het personeelsbestand groeit zo aanzienlijk tot 4.750 medewerkers. Opmerkelijk is dat deze samensmelting van verschillende onderwijsinstellingen niet heeft geleid tot naakte ontslagen. Door creatief puzzelwerk heeft iedereen zijn of haar job kunnen behouden.

De integratie van deze vier departementen zorgt er natuurlijk ook voor dat de universiteit er niet enkel organisatorisch anders uit gaat zien, maar ook fysiek. De verschillende opleidingen zijn verspreid over een aantal campussen, die nu ook deel uitmaken van Universiteit Antwerpen. Zo komt er meer dan 115.000 vierkante meter patrimonium bij; 26 gebouwen, waarvan zes beschermde monumenten, die samen plaats bieden aan 41 aula's. Nog niet erg algemeen geweten is dat deze 'nieuwe' campussen - op campus Mutsaard na - een tijdelijke oplossing zijn. Universiteit Antwerpen is volop bezig met het plannen en bouwen van nieuwe campussen. Meer over de baksteen in de maag van Universiteit Antwerpen in dwars 83.

Yana Cosyns, Campus Merksem, Revalidatiewetenschappen en Kinesithérapie

Yana Cosyns is studente Revalidatiewetenschappen en Kinesithérapie. Haar campus in Merksem was vroeger onderdeel van de Artesis Hogeschool. Kinesithérapie was in Gent en Leuven al universitair en zal dat nu in Antwerpen ook zijn. Yana is gepassioneerd door haar richting. Naar haar mening biedt de richting Kinesithérapie zeer veel mogelijkheden, zo kan je je bijvoorbeeld als sport- of kinder kinesist specialiseren.

Als we vragen wat de integratie voor haar richting betekent, antwoordt ze dat er eigenlijk niet veel verandert. Het departement werkte immers al nauw samen met Universiteit Antwerpen. De studenten hadden vaak les in de gebouwen van de universiteit, onder meer op de Stadscampus en campus Drie Eiken. "De bedoeling is dat onze richting na verloop van tijd volledig op Drie Eiken zal zitten, samen met het departement Geneeskunde," legt ze uit. "Een positieve ontwikkeling." De aula's in

Merksem zijn immers te klein voor de theoretische vakken. Dat Kinesitherapie een onderdeel wordt van Universiteit Antwerpen zou dit plaatsgebrek kunnen oplossen. Op Drie Eiken is men al bezig met het verbeteren van de infrastructuur, maar het gaat hier voornamelijk over praktijkzalen. Yana denkt dat ook het lessenpakket niet veel zal wijzigen. "Wij zijn reeds universitair. Ik volg een academische bachelor; om kinesist te kunnen worden moet ik dus sowieso een master volgen," getuigt ze. Vakken als wijsbegeerte en levensbeschouwing komen hoe dan ook in het masterjaar aan bod.

Toch hoopt Yana wel dat er een aantal dingen zullen worden aangepast samen met de integratie. Ze

Voor mij verandert er met de integratie niet veel

vertelt ons verhalen over docenten die op de campus in Merksem zaten, terwijl de studenten eigenlijk op de Stadscampus les hadden. Ook is ze niet te spreken over het uitdelen van de examenroosters. Dit gebeurt vaak laatstijdig, waardoor de studenten te weinig tijd hebben om zich voor te bereiden. De universiteit moet dus vooral op vlak van organisatie verbetering brengen, aldus Yana. Een ander punt van kritiek is dat de studenten te weinig geïnformeerd werden over de impact van de integratie. Yana kwam pas te weten dat er iets zou veranderen toen ze een brief over SisA (*Studenteninformatiesysteem van de Universiteit Antwerpen, nvdr.*) in de bus kreeg. Ook over dit nieuwe systeem kwam er onvoldoende uitleg. Pas na een initiatief van de studenten, werd er extra informatie verstrekt. Een paar kritische noten daargelaten is Yana dus positief over de integratie. Ze zal een nieuw diploma krijgen en deel uit maken van een grotere inrichting. Dat zal naar haar verwachting niet alleen qua infrastructuur, maar ook qua organisatie verbeteren.

Hylke Gustaaf, Campus Mutsaard, Master Monumenten- en Landschapszorg,

De masteropleiding Monument- en Landschapszorg die Hylke Gustaaf volgt, maakt vanaf dit academiejaar ook deel uit van de Universiteit Antwerpen. In deze afstudeerrichting staat de vraag centraal of het wenselijk is een oud gebouw - of landschap - in zijn originele staat te herstellen. Voordat hij aan dit masterjaar begon, heeft hij in Amsterdam Bouwkunde gestudeerd. Via een schakelprogramma is hij in Antwerpen terechtgekomen. Zijn belangrijkste motivatie voor het volgen van deze richting is zijn fascinatie voor oude gebouwen en de natuur. Ook het contrast tussen stad en natuur interesseert hem. Met de integratie van zijn campus is Hylke nog niet veel in aanraking gekomen. Bovendien heeft hij geen problemen met de administratie ondervonden. Over deze administratie is hij zelfs positief. "Ik heb dyslexie en de persoon die mijn gegevens beheerde op Artesis, heeft mij direct doorverwezen naar de verantwoordelijke hiervoor bij Universiteit Antwerpen," zegt hij. Contact opnemen verliep probleemloos. Andere veranderingen merkte Hylke nog niet. Van uitwisseling van gebouwen is bij hem geen sprake. Op Campus Mutsaard is immers alle materiaal aanwezig dat nodig is voor studenten Ontwerpwetenschappen. Wat Hylke wel ondervindt, is dat tussen de verschillende richtingen binnen deze koepel de lokalen en machines niet zo gemakkelijk worden uitgewisseld. Hij hoopt dan ook dat de integratie deze richtingen dichter bij elkaar brengt. Maar ook samenwerkingsprojecten tussen verschillende richtingen horen bij zijn verwachtingen, als alle partijen daarvoor open staan. ➤

**Michael Deboeure,
Campus Paardenmarkt,
Industrieel Ingenieur: Elektronica-ICT**

Michael Deboeure is student Industrieel Ingenieur: Elektronica-ICT en studeerde tot vorig jaar op de Artesis-campus op de Paardenmarkt. Hij koos voornamelijk voor deze richting omdat het een zeer brede richting is. Hij was in zeer veel dingen geïnteresseerd, maar Elektronica-ICT bleek toch het beste bij hem te passen. Elektronica-ICT draait voornamelijk rond communicatiemiddelen; de hardware en software ervan worden ten gronde behandeld. Deze richting wordt met de integratie hervormd van een professionele naar een academische bachelor, maar Michaels jaar zal het laatste jaar zijn dat nog het modeltraject van de oude richting blijft volgen. Het jaar onder hen komt in het nieuwe systeem terecht en zal veel veranderingen voelen. De studenten krijgen een tweejarige Master en worden samengevoegd met de voormalige Elektronica-ICT van de Karel de Grote Hogeschool. Er verdwijnen ook docenten omdat de lessen nu samen gegeven zullen worden in grotere klassen. De nieuwe richting wordt ook zwaarder, vooral op theoretisch vlak. De richting wordt dus minder gericht op programmeren en elektronica zelf, wat Michael betreurt. Verder zal er een kans zijn om door te stromen naar Burgerlijk Ingenieur. Ook het clustersysteem zal worden afgeschaft. De meeste lokalen zullen niet veranderen, maar keuzevakken worden soms in Hoboken gegeven. Sommige richtingen op campus Paardenmarkt verplaatsen echter helemaal, zonder dat dit duidelijk gecommuniceerd werd. Dit kan volgens Michael een probleem zijn voor mensen die moeten pendelen.

De veranderingen op administratief vlak zijn ook aanzienlijk. SisA vervangt de handmatige inschrijving aan het secretariaat van Artesis, maar Michael vindt dit nieuw administratief systeem niet onoverkomelijk moeilijk. Verder hoopt hij dat de problemen met het internet opgelost zullen raken, de bevoegde persoon hiervoor was namelijk op Artesis een bioloog. Dat deze problemen worden opgelost, is voor een richting als de zijne belangrijk. Studenten van campus Paardenmarkt zullen vanaf dit jaar ook gebruik kunnen maken van enkele faciliteiten van Universiteit Antwerpen, zoals de lockers en studentikozere restoprijzen. Michael denkt dat hij zich echt thuis zal voelen in de gebouwen van de universiteit.

**Koen Vanhaverbeke,
Stadscampus,
Handelsingenieur**

Omdat de integratie iedereen aanbelangt, hebben we ook de mening gevraagd van habitués op de oude campussen. Koen Van Haverbeke is er zo één. Hij studeert Handelsingenieur op de stadscampus. Naast zijn grote interesse in het bedrijfsleven, is hij sterk geboid door de vakken die naast economie worden gegeven. Hij merkte nog niet veel van de integratie. Als we Koen vragen of een samenwerking tussen het departement Handelsingenieur en Toegepaste Ingenieurswetenschappen niet voor de hand liggend is, antwoordt hij negatief. "Toegepaste Ingenieurswetenschappen maakt geen deel uit van de Faculteit Toegepaste Economische Wetenschappen (TEW). Ook qua lessen is er geen overlapping tussen de twee departementen, want Toegepaste Ingenieurswetenschappen is veel praktischer gericht." Op studentikoos vlak zijn er wel een paar vernieuwingen. Koen is actief in het praesidium van Wikings-NSK, de studentenclub van de Faculteit TEW. Op vlak van studentenclubs is er sprake van toenadering, want de ex-hogeschoolclubs maken nu ook deel uit van UNIFAC, de overkoepelende studentenvereniging.

**Ik vrees voor transportproblemen. Het pendelen van
de ene naar de andere campus duurt lang**

Koens verwachtingen van de integratie zijn hoog. Hij hoopt vooral op leuke nieuwe contacten tussen verschillende richtingen. Deze zullen naar zijn mening ook bekender worden bij de studenten en dat is zeker een positieve ontwikkeling. Verder hoopt hij dat de verbetering van de administratie van de universiteit in een stroomversnelling terecht komt door de integratie. Zijn belangrijkste kritiek gaat over

de communicatie naar de studenten. Deze is er volgens hem wel geweest, maar onvoldoende en op de verkeerde platforms. Dit zorgt voor verwarring en onbegrip. Hij nuanceert echter wel de kritiek die veel studenten van de nieuwe campussen hebben op programma's zoals SisA. De problemen die zij daarmee ondervinden, zijn er bij studenten op de Stadscampus ook. Alleen zijn ze bij de nieuwe studenten zichtbaarder, omdat zij jarenlang met andere systemen gewerkt hebben. Ook Koen ziet de integratie dus voornamelijk als een positieve ontwikkeling en hoopt vooral dat deze de studenten dichter bij elkaar zal brengen.

De verschillende richtingen zullen nu ook bekender worden bij studenten

Liene Bossaerts, Campussen Groenenborger en Drie Eiken, Biomedische Wetenschappen

Liene Bossaerts is derdejaarsstudente Biomedische Wetenschappen. Dat is een heel brede richting, voornamelijk in het eerste jaar. In de latere jaren krijg je ook meer gespecialiseerde vakken. Niet het labowerk, maar vooral de vakken over de werking en de processen van het menselijk lichaam interesseren haar. Vandaar de keuze voor Biomedische Wetenschappen. Tijdens de lessen Anatomie bijvoorbeeld, mag je lijken bekijken en bij Dierkunde hebben de studenten zelfs een echte haai ontleed. Over de nieuwe richtingen is ook op de buitencampussen nog niet veel informatie gekomen. De koten aan campus Middelheim zijn afgebroken, terwijl er net studenten bijkomen aan Universiteit Antwerpen. Liene vreest dat dit een probleem gaat vormen wanneer er richtingen en studenten bijkomen. Bovendien is er toch wel wat discussie onder de studenten over welke richtingen er nu precies zullen bijkomen op de drie buitencampussen. Verder vreest ze ook voor transportproblemen, zeker als er richtingen zijn die zowel in het centrum als in Wilrijk les hebben. De buitencampussen zijn immers niet zo makkelijk bereikbaar met het openbaar vervoer en pendelen van de ene naar de andere duurt lang. Liene vindt het positief dat er richtingen zouden bijkomen op de buitencampussen. Dat zou bevorderlijk kunnen zijn voor het culturele leven daar. Ook mag Biomedische Wetenschappen als richting meer gepromoot worden. De reputatie als 'vuilbak van geneeskunde' is onterecht. ■

Campus Paardenmarkt

Paardenmarkt 92

2000 Antwerpen

Vorige onderwijsinstelling:

- Artesis Plantijn Hogeschool
- Karel De Grote-Hogeschool

Opleidingen:

- Bouwkunde
- Elektronica-ICT
- Industrieel Ingenieur

Campus Mutsaard

Mutsaardstraat 31

2000 Antwerpen

Vorige onderwijsinstelling:

- Artesis Plantijn Hogeschool

Opleidingen:

- Architectuurwetenschappen (Mutsaardstraat 31)
- Conservatie-restauratie (Blindestraat 9)
- Productontwikkeling (Ambtmanstraat 1)

Campus Hoboken

Salesianenlaan 30

2660 Hoboken

Opleidingen:

- Chemie en Biochemie
- Elektromechanica

Campus Zuid

Schildersstraat 41

2000 Antwerpen

Vorige onderwijsinstelling:

- Artesis Plantijn Hogeschool

Opleiding:

- Vertalers en Tolken

Campus Merksem

Jaak De Boeckstraat 10

2170 Merksem

Opleiding:

- Revalidatiewetenschappen en Kinesithérapie

campus plan

utopia in absentia

dromen

Een gelauwerd schrijver of journalist blikst voor ons terug op zijn/haar studententijd. Over het verlies van jeugdige idealen en de teloorgang van naïeve onschuld. Bernard Dewulf (1960) is dichter, columnist, journalist, kunstkenner en gastcolumnist voor dwars.

Of ik iets wil schrijven over “de overgang van studententijd naar volwassenheid”.

Dan tuimelt men diep terug in de tijd.

Wat ik me herinner: meteen na de studententijd ben ik zeer oud geworden. Dat zit zo. In die tijd, vroege jaren tachtig van de vorige eeuw, kon een jongeman nog ‘gewetensbezwaard’ zijn. Dat betekende dat hij principieel geen legerdienst wilde doen en in plaats daarvan een ‘burgerdienst’ vervulde. In een culturele of sociale instelling.

Zo komt het dat ik meteen na de studies in een bejaardentehuis beland ben. Van het begin van mijn toekomst kwam ik abrupt terecht in het einde van de toekomst.

Vijftien maanden heb ik er gediend, de helft langer dan een toenmalige soldaat. Ik heb er in wit schort dagelijks bedden verschoond, oude mannen en vrouwen gewassen, bedpannen gestoken, veel praatjes geslagen en geluisterd naar oude verhalen, uitwerpselen geruimd, rolstoelen rondgereden in de doolhof van de gangen, eindeloos dunne grijze haren gekamd en met liefde verdwaalde levens in slaap gebeden.

Ik heb er gevloekt, maar ook hartelijk gelachen. Ik heb er tristesse gezien, eenzaamheid en verlatenheid, maar ik ben er ook vaak vertederd geraakt en heb er moed en grote zorgzaamheid gezien. Vooral heb ik er gezien wat de tijd doet met een mens. En dát, denk ik, heeft me toen al getekend.

Ik kwam er zonder overgang van de studiekamer in de wachtkamer van de dood. Van rozige jeugdliefdes in voorbijgeleefd. Van de bevlogen zijnsleer van Heidegger in de grauwe incontinentie van de jaren.

Het heeft me uiteraard niet verhinderd daarna te werken, te trouwen, kinderen te krijgen, enzovoort. Het heeft me niet verlamd, misschien integendeel. Misschien heeft het me wel aangespoord voldoende te leven voor het einde zou komen dat ik al had gezien. Misschien heeft het me in een recordtijd volwassen gemaakt.

Maar misschien ook niet.

Want wie mij vóór ik incontinent ben, kan zeggen wat dat precies is, volwassenheid, zal ik dan nog gauw, voor de rolstoel mij hier voorgoed weggrijdt, trakteren op een mosselsouper.

Want ook al ben ik het officieel al enkele decennia, die volwassene, iets hardnekkigs in mij is zeventien. Dat is zelfs vóór de studententijd.

Voor die afwijking heb ik geen sluitende verklaring. Maar ik citeer dan graag de geliefde Jacques Brel: “Een man eindigt op zijn zestiende-zeventiende. Dan heeft hij al zijn dromen gehad.”

Hoezeer dit ook een boutade mag zijn, de uitspraak heeft een kern van wijsheid. Misschien was ik op dat eeuwige zeventien wel ‘volwassener’ dan ik nu ben.

En wie mij het tegendeel kan bewijzen, mag mee aanschuiven aan dat laatste mosselsouper straks. ■

Bernard Dewulf

dwars neemt een loopje met...

Tekst: Sander Carollo ■ Beeld: Sodaba Azad

stadsgids Tanguy Ottomer

Flaneren doorheen de stad is meer dan geschiedenis alleen. Onze redactie houdt een rondsloeterende tête-à-tête met een individu dat zijn hart verloren heeft aan Antwerpen. *dwars* kuierde met 'Beroepsantwerpenaar' Tanguy Ottomer (32) over de Vrijdagmarkt.

Tanguy is immers niet alleen stadsgids, hij schrijft ook over Antwerpen en werkt als personal shopper. Naar dit volledige pakket verwijst hij met de term 'Beroepsantwerpenaar': "Ik heb van 'Antwerpenaar-zijn' mijn beroep gemaakt en dat is de mooiste job ter wereld." De enthousiaste excentriekeling behoort volgens CNN tot een van de zeven beste stadsgidsen ter wereld en vertelt ons waarom dat zijn droomjob is. "Ik ben een typische Antwerpenaar die vol is van zijn stad." vertelt hij.

Tanguy heeft acht gidsen onder zijn hoede. Hij geeft rondleidingen aan iedereen die geïnteresseerd is in een stukje van de koekenstad, maar het merendeel van zijn klanten zijn Antwerpenaren en Vlamingen. "Ik gids kleuterscholen en hoogbejaarden en soms geef ik ook privé-rondleidingen voor twee personen." Een stadsbezoek op ieders maat dus, van een stripwandeling tot een VIP-formule. "Sommige toeristen willen gauw op een

"We hebben alle voordelen van een grootstad, maar ook die van een dorp."

bus alles gezien hebben, maar bij ons is iedere tour anders naargelang de groep. Wij bieden geen massatoerisme aan. Bij ons krijgen toeristen extra informatie over specifieke hoekjes van de stad.” Zo wordt de rondleiding persoonlijker: Tanguy vertelt bijvoorbeeld waar zijn oma woont, of waar hij zelf graag vertoeft. “Antwerpen is voor mij de beste stad van het land en daarom vertel ik ook graag waar ik een pintje drink en waar ik het liefst eet.”

architectuur

De ‘Beroepsantwerpenaar’ krijgt kriebels van het klassieke imago van de stadsgids met een paraplu in de hand. “Tijdens mijn eerste werkjaren vroegen ze of ik ook zo’n gids was, maar dat wil ik allesbehalve zijn. Gidsen is een stuk acteren. Ik heb constant twintig mensen rondom mij die ik twee uur lang moet blijven boeien. Zij hebben er niets aan als je met jaartallen goochelt en opschept over je kennis. Ik wil een rondleiding met weetjes, kleine details die de mensen blijven onthouden. Een voorbeeld is zijn rondleiding in de Stadsfeestzaal: daar vertelt hij dat zijn grootouders er elkaar hebben leren kennen op de dansvloer.”

Af en toe spreken mensen hem aan om te vragen of hij ‘die stadsgids’ is. “Soms tonen ze me paleizen van huizen die ik normaal nooit in mijn leven zou zien. Ik luister graag naar verhalen van klanten en Antwerpenaren, superleuk. Iedere rondleiding wordt aangevuld

Gidsen is een stuk acteren

met zulke anekdotes.” Tanguy groeide op in Edegem. Zijn fascinatie voor de prachtige schoolkoepel op de Meir leidde tot zijn liefde voor architectuur. Hij geeft ons meteen een tip erbij: “Kijk op de Meir eens hoger dan de winketalages: wat een prachtige bouwwerken.” We luisteren naar een kenner die sinds zijn vijftiende regelmatig het archief van Antwerpen bezoekt. “Namen van dagdagelijkse mensen onthoud ik soms niet, maar die van een architect uit de zestiende eeuw dan weer wel.”

the best of both worlds

Tanguy werd pas op zijn zesentwintigste stadsgids. “Ik heb duizend-en-één jobs gedaan, het was een enorme zoektocht. Mijn laatste baan was assistent van de directeur van het

Museum van Schone Kunsten. Op een dag vroeg mijn moeder me of ‘stadsgids’ niets voor mij zou zijn, ik had er nog nooit aan gedacht.” Daarop volgde Tanguy een cursus en begon hij als gids in bijberoep. Het bleek zijn droomjob en hij gaf zijn hoofdbaan op om als zelfstandige gids te beginnen. “Een reuzensprong, want ik had enorm veel schrik dat ik aanvankelijk geen klanten zou krijgen. Ergens geloofde ik erin, want ik werkte hard en gepassioneerd.” Dat laatste ademt hij. “Ik ben een typische Antwerpenaar die vol is van zijn stad. Ik lees niet enkel over Antwerpen, ik heb een boekenmuur met enkel boeken over de stad.”

Stadsgids zijn is voor Tanguy dan ook meer dan een *nine-to-five-job*. Hij is er altijd mee bezig. “Op straat denk ik na, kom ik mensen tegen, let steeds op nieuwe dingen. Ik werk 24 op 24, zeven dagen op zeven. Minstens om de anderhalve maand maak ik een citytrip naar Barcelona, Parijs, Londen, enzovoort. Dat kan deugd doen. Telkens maak ik de vergelijking met Antwerpen. Zo zie ik de voor- en nadelen van een andere stad, maar ook die van mijn eigen woonplaats. Antwerpen is een dorp, qua oppervlakte is het helemaal geen grote stad. De stad heeft alle voordelen van een grootstad, maar ook die van een dorp. Kortom, *the best of both worlds*.”

Astrid Bryan

Om de stad te ontdekken als student, kan je volgens Tanguy het best eens met de fiets rondwalen zonder een route voor ogen te hebben, naast een van zijn eigen rondleidingen natuurlijk. “Of ga eens op café en probeer als je goed zat bent je weg eens te vinden.” Onze wandeling ronden we af met een vraag over Astrid Bryan, waarmee Tanguy een relatie zou gehad hebben en vervolgens ‘uit de kast kwam’. Hij complimenteert ons voor de uitgebreide research en antwoord relativerend. “Het was een kalverliefde op mijn vijftiende, geen serieuze relatie. Ons liefdesverhaal is uit de context getrokken, al zijn we nog beste vriendjes. Binnenkort komt ze even naar België en dan gaan we waarschijnlijk op vakantie.” ■

de avond van bio-droom

Beeld: Hylke Gustaaf

Contra

18.30

broeikas-kunst
19.00

20.00

Guido Belcanto

21.00

Contra

22.30

Tekst: Stefanie Geukens Sander Carallo ■ Beeld: Anouk Buelens-Terryn & Sodaba Azad

to holebi or not to holebi?

Antwerpen coming out

De anti-homowet in Rusland en de World Outgames in Antwerpen: homoseksualiteit was afgelopen zomer een hot item. dwars zocht enkele getuigenissen bij Britt, Sander en Luk. Bij die laatste twee overheerste een innerlijke strijd tussen twijfel en aanvaarding. "Als mijn vriend mij niet had geout, weet ik niet of ik het al gedaan zou hebben."

Antwerpen blijkt een homovriendelijke stad. "Buitenlandse gays krijgen in Antwerpen een wow-gevoel," vertelt Britt Libot, "er zijn veel clubs en cafés voor homo's, aan de Agora hangt trouwens een holebivlag." Britt is praeses van de Flamingo's, de holebi-studentenclub. De club met roze linten ontstond in 2005 als grap op café en bestaat inmiddels uit 300 leden. "Wij richten ons op studenten, voornamelijk op holebi's, dat is het enige verschil met andere studentenkringen," verduidelijkt ze.

Britt werkte met de Flamingo's bij de World Outgames. "Het evenement liet zien dat goede voetballers ook homo kunnen zijn. Al begrijp ik diegenen die het raar vinden dat we aparte spelen organiseren." Ze stond aan de infostand, tegenover die van Rusland. "Die boetes van de antihomowet zijn degoutant, maar ik kan mij moeilijk druk maken over elk land dat racistisch of homofoob is. Ikzelf kan daar niet veel aan veranderen. Die *kiss-ins* zijn een mooi concept, maar het zou enkel helpen als homoseksualiteit in België een probleem

zou zijn.
In Rusland horen ze waarschijnlijk niet van die acties."

SM-achtigen

"Media kunnen een rol spelen om de beeldvorming over holebi's te nuanceren en enkele clichés af te zwakken," meent Sander. Britt hekelt de mediaverslaggeving van de Gay Pride vanwege het gebrek aan nuance. "Ik ben er al vier jaar op rij naartoe geweest en op het nieuws zie je enkel homo's met leren riemen en pluimen in hun gat. Duizenden 'normale' mensen lopen mee, toch worden enkel de extreem geklede mannen getoond die in het dagelijks leven gewoon in T-shirt en jeans rondlopen. De focus ligt te hard op de door seks geobsedeerde, SM-achtige homo's. Dat stoort mij. Voor anti-homo's versterkt dat net hun beeld van de door seks geobsedeerde homo."

Homo's die dwepen met hun fetisj mogen van Britt in beeld komen. "Maar dan moet het normaal geklede merendeel ook getoond worden. Bovendien kan je homo's hun extravagantie moeilijk ontnemen: dan valt heel het nut van een optocht als de Gay Pride weg."

Mijn coming-out gaf me het gevoel dat er een last van mijn schouders viel

Luk vindt zulke evenementen vanwege de verdere stereotypering onnodig. "De strijd voor gelijke rechten is daarentegen wel belangrijk. Bij de seksuele voorlichting op school moet homoseksualiteit meer aan bod komen." Sander is ervan overtuigd dat holebi's die iets bereikt hebben door hun talenten, zoals Wim de Vilder of Elio Di Rupo, een positieve invloed hebben op andere holebi's. "Zo wordt homoseksualiteit niet doodgezwegen, maar verder aanvaard door de brede gemeenschap."

geil

Luk heeft weet van enkele gevallen van *gaybashing* en is daarom meer op zijn hoede. In buurten met veel nieuwe Belgen toont hij nooit in het openbaar zijn geaardheid. "Ik voel me er ongemakkelijker en heb schrik dat ze slecht zouden reageren als ze er achter komen." Zelf kent hij een aantal homoseksuele Turken en Marokkanen die het geheimhouden omdat ze geen conflict willen met hun familie. "Toch trouwen ze met een meisje en stichten ze een gezin. Ik ken ook enkele allochtonen die zich hebben geout. Ze hebben al het contact met hun familie verbroken en dat vind ik heel moedig." Bij Sander is het nooit verdergegaan dan enkel wat geroep. Zelden loopt hij hand in hand over straat. "Jammer dat het een drempel blijft om te overwinnen." Britt heeft trouwens nog nooit gehoord over *gaybashing* bij lesbiennes. "Het is blijkbaar enkel op mannen gericht. Om het plat uit te drukken: mannen vinden kussende vrouwen waarschijnlijk geil en normaler dan twee mannen die elkaar *binnendoen*."

de coming-out van Sander (20, student conservatorium)

"Op mijn veertiende vond ik jongens interessanter dan meisjes, het duurde tot het vijfde middelbaar vooraleer ik besepte dat ik homo was. Het was geen aangenaam gevoel en ik was vrij gesloten in die periode. Ik sprak met een vriendin die volgens mij al een vermoeden had dat ik met mijn geaardheid worstelde. Ik wilde mijn gevoelens delen. Gelukkig reageerde ze begripvol en positief. Mijn coming-out gaf me het gevoel alsof er een last van mijn schouders viel. ▶

Ik kreeg positieve reacties: een grote opluchting. Mijn ouders waren wel zeer geschokt. Ze steunden me, maar zeiden achteraf dat ze er toch een hele tijd voor nodig hadden om het te laten bezinken. Eén van mijn beste vriendinnen kreeg de slappe lach toen ik haar vertelde dat ik homo was, wat voor mij heel ongemakkelijk aanvoelde.”

Ik voelde me een leugenaar omdat ik het zolang verborgen hield

“Ik vertelde het aan mijn vrienden buiten school, maar ik vermeed dat ze het op de middelbare school wisten, omdat homo’s daar werden beledigd. Ik had er veel vrienden toen ik nog ‘undercover’-homo was, maar toen ze later achter mijn geaardheid kwamen, kreeg ik enkele negatieve reacties. “In jouw plaats zou ik zelfmoord plegen,” was het ergste dat ik te horen kreeg. Het kwam van iemand van wie ik had verwacht dat hij er slecht op zou reageren, dus ik tilde er niet zwaar aan. Met enkele kameraden is de vriendschap verbroken na mijn coming-out, maar ik mis hen niet. Een zeer gelovige jongen met een strikte opvoeding had er wel problemen mee dat ik homo was. Na een tijdje heeft hij zijn beeld over homo’s bijgesteld en staat hij niet langer negatief tegenover homoseksualiteit. Een keer maakte ik het omgekeerde mee: een meisje dat nooit interesse in mij toonde, wilde plots veel met mij omgaan en shoppen toen ze wist dat ik homo was. Ik voelde me beledigd door haar clichébeeld. Na mijn outing had ik de behoefte om met homo’s en lesbiennes om te gaan. Het schiep een band: zij maakten hetzelfde mee. Nu is het aangenaam, maar niet meer noodzakelijk.”

de coming-out van Luk (21, student AP-hogeschool)

“Ik wist het in de lagere school al, maar op mijn twaalfde kon ik het benoemen. Toen ik achttien was, heeft mijn toenmalige vriend mij geout bij mijn familie. Hij had zich al geout en wilde geen relatie die geheim moest blijven. Ik was razend, maar gelukkig waren de reacties positief. Mijn familie had een vermoeden. Ik was heel opgelucht. Ik kon eindelijk eerlijk zijn over mezelf en moest mezelf niet langer voordoen als iemand anders. Voordien moest ik heel de tijd dingen verborgen houden en voelde me een leugenaar. In het begin kon ik evenwel nog niet echt over mijn homoseksualiteit praten, ik wist niet goed wat ik kon vertellen en wat niet.”

“Mijn vrienden vroegen al eens lachend of ik homo was, maar ik ontkende het altijd. Toen ze het wisten, namen ze het goed op. Als mijn vriend mij niet had geout, weet ik niet of ik het al gedaan zou hebben. De schrik voor negatieve reacties was heel groot. Op mijn dertiende heb ik enkele korte relaties met meisjes gehad. Ik dacht dat het zo hoorde en dat hetgeen ik voor jongens voelde een fase was. Op school werd ik weleens geplaagd door jongens nadat ze wisten dat ik homo was, maar verder ging het niet. Ik voel dat ik aanvaard word, toch blijft het vreemd om aangestaard te worden. De meesten blijven je als ‘anders’ beschouwen.” lees meer op dwars.be

"Hoog niveau, aangename lessen."

"I would recommend this course to anyone, because I learnt a lot in a very short period of time."

"Prima evenwicht tussen oefeningen en grammatica."

"Intensief, gevarieerd, goed voorbereid en didactisch zeer goed in orde."

"Well organized, dedicated teachers."

"Pédagogie différenciée, bravo!"

www.linguapolis.be
info@linguapolis.be

 Linguapolis
Universiteit Antwerpen

Tekst: Maurits Chabot ■ Beeld: Jan Gordts & Hylke Gustaaf

Ons redactielid Maurits Chabot neemt de lezers mee op zijn stedelijke speurtocht door Antwerpen. Zijn tochten voeren langs desolate kerken, ondergrondse gangenstelsels en schapenboerderijen op Antwerpse daken. Op persoonlijke wijze brengt hij bijzondere plekken die normaal aan de aandacht ontsnappen in kaart.

Op weg naar de Carolus Borromeuskerk staan de straten en straatjes in de universiteitsbuurt vol dubbel geparkeerde bolides, bijwagens en bestelbusjes. Mensen zijn druk met verhuizen en kersverse studenten stromen de koten binnen. Het is begin september, het nieuwe academiejaar is nabij en ligt onbeschreven voor ons. Via de Keizerstraat en de Minderbroedersrui loop ik het Conscienceplein op. Boven de Antwerpse daken zwaait de zon de scepter en de wolken lijken nog met vakantie. De zomer bevindt zich in de extra tijd.

Ik sta in de Carolus Borromeuskerk, de voormalige Jezuïetenkerk aan het Hendrik Conscienceplein. Rechts van de ingang achterin de kerk hangen enkele portretten. De hoofden van Sint-Mathias, Sint-Bartholomeus en Sint-Andreas hullen zich in duisternis. De schilderijen hangen hoog en alleen de onderkant en het midden-deel van de portretten zijn waarneembaar, het bovendeel wordt aan het zicht onttrokken. Het laat zich raden wat er in de hoofden van de drie heren omgaat, of omging. Verderop staat een eiken biechtstoel tegen de zijwand, opgesierd met twee grote massief-houten vrouwenbeelden. De linker vrouw klemt een stel botten onder haar arm en de vrouw rechts balanceert een doodshoofd op haar handpalm. Terwijl ik door het middenpad terugloop, valt mijn oog op een beeld aan het einde van het gangpad, achter glas. Het 'vitrinebeeld' mist zijn hoofd. De romp wordt omhuld door een rode mantel, de handen strekken zich naar voren. Het beeld houdt een goudkleurige bol in zijn handen, maar het heeft er veel van weg dat de man zijn eigen hoofd draagt. Ik lees het bordje eronder:

'Heilige Justus: om uw geloof aan Christus, gemarteld en onthoofd, sinds eeuwen vereerd tegen hoofd- en zenuwpijnen, bekom genezing en aanvaarding voor allen die U aanroepen, H. Justus, bid voor ons.'

Ik loop de kerk uit, het schitterende Conscienceplein op. Er zit een aantal alcoholisten op de stenen rand rond het standbeeld van

Hendrik Conscience. Onder de boom opzij van hen zitten drie muzikanten. Allen met een biertje, Delhaize huiskamer. Aan hun uithalen en dronkenmanskreten te horen, was de drank ook deze ochtend al uren hun kameraad. Terwijl ik naar café Het Blauw Moment loop, blijf ik denken aan de portretten wiens hoofden onzichtbaar waren, aan de biechtstoel met de schedel en aan de onthoofde Justus. Terwijl ik ga zitten, hoor ik de zwervers lallen: ook zij lijken hun hoofd verloren.

De serveerster brengt me koffie. Dan pakt de kleinste van de drie muzikanten zijn gitaar, op de klankkast prijkt een stervormige sticker met de opdruk 'one love'. Hij loopt naar het midden van het plein, waar de tegels als een kaartspel zijn ingelegd; harten, ruiten, klaveren en schoppen. Hij slaat een akkoord aan en zingt: "I'm gonna fly like an eagle.." Er wandelt een gids met een groep toeristen voorbij: hun gezichten gaan schuil achter hun camera's.

Als de muzikant is uitgezongen, gaat hij met zijn pet de terrassen af. Tevergeefs. Wanneer hij bij mij komt diep ik enkele euro's uit mijn zak. Dankbaar haalt hij een bal uit zijn broekzak, en begint over en weer te gooien. Hoewel de bal heen en weer gaat, blijft het gesprek in de lucht hangen. Na een minuut of wat woordloos heen en weer gooien, lacht hij vriendelijk. "I'll see you in circus."

Het begint te regenen. Voorbijgangers hollen op een drafje de cafés binnen, een enkeling verkiest het voorportaal van de kerk. Maar de muzikanten blijven fier op het plein, de regen kan hen niet deren. De muzikant met de tennisbal zet een zonnebril op. In Het Blauw Moment geeft de serveerster de planten water, uit een champagnefles. Een kwartier later komt de lucht tot bedaren. Ik reken af, loop het plein op en steek mijn hand op naar de muzikant met de zonnebril. Hij zwaait niet terug. ■

Bijzonderheden aan de Carolus Borromeuskerk:

- De kerk werd van 1615 tot 1621 gebouwd ter ere van Ignatius van Loyola, stichter van de Jezuïetenorde. Die werd in 1773 opgeheven; sindsdien is de kerk gewijd aan Carolus Borromeus.

- Peter Paul Rubens was de spil in het interieur van de kerk; hij leverde vele schilderijen en beeldhouwwerken. Liefst 39 van Rubens' schilderijen gingen verloren toen de kerk in 1718 vlam vatte. Het merendeel van deze schilderwerken waren plafondschilderingen. Ook het originele marmeren interieur ging voor het overgrote deel verloren. In 2009 ontstond er opnieuw een brand doordat lampen voor een televisieopname te dicht op het houtwerk waren geplaatst.

- De Carolus Borromeuskerk heeft een uniek wisselsysteem voor schilderijen boven het altaar: met een oud mechanisme wordt het enige schilderij dat boven het altaar hangt op regelmatige basis vervangen.

- De voorgevel van de kerk, geïnspireerd op de Romeinse Gesù-kerk, is acht meter hoger dan de kerk zelf om alle barokke ornamenten ruimte te bieden. De opmerkelijke versieringen hebben de kerk de bijnaam 'marmeren tempel' opgeleverd. De toren aan de achterzijde is 58 meter hoog.

- De kerk heeft een personenuitgang die uitkomt op de ruïnen, het Antwerps riool. Tot op de dag van vandaag is het onzeker waar deze uitgang voor diende.

De Internationale Editie

WHY ANTWERP?

***dwars* volgt studenten van Universiteit Antwerpen in het buitenland op en biedt hen de kans hun visie op het onderwijs en de wereld aldaar met ons te delen. Speciaal voor de eerste editie van het nieuwe jaar heeft *dwars* een student opgezocht die verknocht is geraakt aan de koekenstad.**

Vandaag loop ik iets langzamer van mijn werk terug naar huis. De zon schijnt en het Willemdok ligt er mooi bij vandaag. Antwerpen is goed voor me geweest de afgelopen twee jaar. Tijdens het afronden van een tweede Master heb ik een job, losbandige vrienden, en gepassioneerde muzikanten gevonden om mijn leven mee te vullen.

Ik ben naar Antwerpen gekomen om te studeren, maar dat kon natuurlijk ook op andere plekken. Voor mij persoonlijk was de keuze waar ik nu weer zou gaan wonen zeer belangrijk. Dit heeft nadere uitleg nodig. Ik had namelijk reeds een opleiding afgerond en was werkzaam in Duitsland als psycholoog. Gezien ik net als velen op 25-jarige leeftijd een gezonde *quarterlife crisis* tegemoet ging en ik onzeker begon te worden of ik mijn hele leven op dezelfde plek hetzelfde beroep wou uitoefenen, moest ik vluchten. Mijn vluchtgedrag moest uiteraard wel productief zijn. Dus koos ik naar het vogelvrije studentenleven terug te keren en het er nog één keer echt van te nemen. Daarom was de beslissing waar ik zou gaan wonen heel erg belangrijk.

Antwerpen is en was een duidelijke winnaar om twee redenen: er is cultuur. Niet zomaar cultuur, maar cultuur met een randje eraan. Tussen muziek, kunst en mode in, is alles aanwezig wat ik nodig heb. Ik ben van het Trix gaan houden en,

hij naar zijn werk terugkeert. Door deze mentaliteit is er een nachtleven om "U" tegen te zeggen. Er is altijd iets te doen in Antwerpen. Ik hoef me nooit te vervelen. Dat is precies wat ik nodig had voor mijn terugkeer naar het glorieuze studentenle-

Ook de Antwerpenaren zijn fijn om te zien in de zomer

in welke andere stad kun je nu Portishead in een openluchttheater zien spelen? Het fotomuseum is fantastisch en het MAS is qua architectuur één van de mooiste musea die ik tot vandaag heb mogen bezichtigen. Ten tweede is er dan de Antwerpenaar. De Antwerpenaar wil genieten, om half één 's middags een Duvel drinken voordat

ven. In een discussie met een Nederlandse gesprekspartner werd mij duidelijk dat dit niet voor iedereen een pluspunt is: "Als je elke dag je favoriete taart eet is er niets bijzonders meer aan en zal hij ook niet meer bijzonder genoeg smaken". Maar Antwerpen biedt wat ik nodig heb, als ik de deur uit wil, wat voor moment het op

de dag ook is, is er iets te doen. En veel belangrijker: er zijn Antwerpenaren om iets mee te gaan doen. Geef mij maar de keus.

vreemdeling thuis

Antwerpen is bovendien een fijne stad om te zien in de zomer. En ook de Antwerpenaren zijn fijn om te zien in de zomer. Ik loop langs het MAS en geniet van het beeld van een drietal jonge dames die wijn uit de fles drinken. Ik denk aan de woorden van mijn Italiaanse collega: *"If the weather would be like this everyday, I could live here forever."* Ik ben bijna thuis.

Maar welke afgestudeerde heeft nu echt een keuzen? Je gaat naar het middelbaar, je kiest een studie, je kiest een master en dan zoek je een job. Wat voor job? Maakt niet uit. Je hebt opeens niet meer zoveel keuze. Je ben overgekwalficeerd, je hebt te weinig ervaring, de markt is slecht en je stropdas is te lelijk tijdens je sollicitatiegesprek. Hier in Antwerpen vond ik een job na vijf maanden zoeken. Dus ben ik hier. Ik ben een persoon die net zo makkelijk ergens anders naartoe had kunnen verhuizen. Dat heb ik al vaak genoeg gedaan. Dus waarom niet nog eens? Het is ook niet alsof ik het meest warme onthaal van 't Stad heb ontvangen. De gemiddelde Antwerpenaar kijkt neer op een persoon met een Hollands

accent. Jammer genoeg is dit het accent dat ik heb, dus moet ik accepteren dat menig Antwerpenaar mij vanaf het eerste moment een arrogante lul vindt. Je moet als nieuwkomer echt tijd investeren om vriendschappelijke relaties op te bouwen. Zeker meer dan in vele andere Europese landen. Maar ik houd van een uitdaging. Bovendien is de Antwerpenaar gelukkig sowieso niet honderd procent Vlaming. De vele expats en immigranten maken de stad minstens zo boeiend voor mij. Als ik de gemiddelde Vlaming even moe ben, prijs ik mijn sociale cirkel met een Iraniër en een Pakistaan die (net als ik?) ook doctoreren, een bandlid die uit het doe-nu-maar-normaal Nederlands Brabant komt, of mijn oude buurman Samir, met wie ik altijd een muntthee kan gaan drinken in Borgerhout. Waarom ben ik nog steeds hier? Omdat jij hier bent, Antwerpenaar, omdat ik me met jou nooit hoeft te vervelen, en omdat ik me langzaam door jou thuis begin te voelen.

Thuis neem ik me iets te drinken en ga ik op mijn balkon zitten om te genieten van de laatste zonnestralen. Wederom moet ik aan de woorden van mijn collega denken: *"If the weather would be like this everyday, I could live here forever."* ■

Tekst: Samir Bouregghda & ■ Beeld: Basia Dajnowicz

als ik later groot ben... wil ik werk

Gediplomeerd de crisis tegemoet

Tekst: Marlies Verhaegen & Sodaba Azad ■ Beeld: Hylke Gustaaf & Marieke van Loon

'Werkloosheid op recordpeil', 'Arbeidsmarkt krijgt volle laag met vertraging'. Koppen die er niet om liegen en somber stemmen, zeker indien je nieuw bent op die arbeidsmarkt. Hoe ziet het er voor jou uit wanneer je bent afgestudeerd? *dwars* sprak met twee alumni over hun ervaringen met *jobhunting* en vroeg hen om sollicitatietips die jou straks een handje kunnen helpen op de arbeidsmarkt.

De werkloosheid onder jongeren neemt toe; de crisis eist haar tol en treft ook hen die net zijn afgestudeerd. Dat een diploma werkzekerheid biedt, klopt in zekere mate nog steeds. Statistieken tonen dat hoogopgeleiden makkelijker een baan vinden dan mensen die niet verder hebben gestudeerd. Goed bezig dus! In 2012 studeerden 14 204 Masterstudenten af in Vlaanderen. Een jaar later was 91,9 procent aan het werk. Toch is er veel verschil per afstudeerrichting. Volgens dezelfde studie van de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling (VDAB) zijn de vijf studiegebieden die de meeste kans bieden op werk: tandheelkunde, gezondheidszorg, geneeskunde, farmaceutische wetenschappen en industriële wetenschappen. Een jaar na afstuderen zoekt 0 tot 2,2 procent van de afgestudeerden nog een baan. Studierichtingen die het minst aansluiten op de noden van de arbeidsmarkt zijn: audiovisuele en beeldende kunst, archeologie en kunstwetenschappen, muziek- en podiumkunsten, geschiedenis en taal- en letterkunde. Daar schommelen de percentages werklozen na 12 maanden tussen 24,3 en 11,2 procent.

vers op de arbeidsmarkt

Hoe doen afgestudeerden van deze universiteit het zoal? Wij zochten er twee op en

vroegen hoe het hen vergaat als starters. Pieter Maas studeerde vorig jaar af aan de Faculteit Politieke en Sociale Wetenschappen, Abbas Rahman verliet op hetzelfde moment de Faculteit Farmaceutische en Biomedische Wetenschappen.

Wat is jullie studieverleden?

Pieter Ik heb eerst een professionele bachelor Toegepaste Psychologie gevolgd op Lessius, en daarna een master Sociaal Werk op de Universiteit Antwerpen. Na het ASO wist ik dat ik iets met mensen wilde doen. Ik hielp graag mensen met problemen en ik vond dat dat mij goed af ging. Daarom heb ik voor de bachelor in de Toegepaste Psychologie gekozen. Ik studeerde verder omdat ik het gevoel had nog niet helemaal klaar te zijn voor het werkveld. Ik wilde meer bagage hebben om in de arbeidsmarkt te stappen.

Abbas Na mijn bachelor Biomedische Wetenschappen had ik de keuze tussen zes afstudeerrichtingen. Ik ben heel nieuwsgierig en leergierig en koos voor deze onderzoeksrichting om te weten te komen hoe dingen in elkaar steken en hoe het menselijk lichaam werkt. In mijn laatste jaar specialiseerde ik me in de Klinische Wetenschappen.

Ik kan dit en ik verdien dit

Hoe verliepen jullie studies?

Pieter In de bachelorjaren moeizaam. De motivatie was er wel, maar ik wist niet hoe ik het moest aanpakken en daarom heb ik lessen in het leren studeren gevolgd. Daar heb ik veel aan gehad, ook tijdens mijn master.

Abbas Redelijk vlot maar ik kwam er na mijn bachelor achter dat ik mijn toekomst niet aan de labotafel zag en dus koos ik als afstudeerrichting Klinische Wetenschappen. Die geeft meer dan de andere *subrichtingen* uit op kantoorbanen in de industrie. Het draait er immers om producten waarop alle proeven al zijn uitgevoerd, bijvoorbeeld medicijnen die reeds ontwikkeld zijn, getest op dieren en na een gunstige evaluatie op menselijke proefpersonen klaar zijn voor de markt.

Had je tijdens je studies al een beeld van de mogelijkheden later en wat je wilde worden?

Pieter In het begin had ik geen beeld van de mogelijkheden voor mijn sector. Maar dankzij stages leerde ik die beter kennen. Toegepaste Psychologie is erg breed. Ik had dan ook niet gedacht dat ik zou doen wat ik nu doe.

Abbas Studenten Biomedische Wetenschappen worden voorbereid op het voeren van onderzoek en vinden traditioneel banen als laborant. Velen doctoreren ook. Bij mijn thesisonderwerp hoorde een stage bij een farmaceutisch bedrijf, maar eigenlijk wist ik voordien al dat dat niet de kant was die ik verder wou opgaan.

Hoe ben je na het afstuderen aan de zoektocht naar een baan begonnen?

Pieter Ik ben eerst de grote vacaturebanken afgegaan en ontdekte daarna de meer specifieke databanken voor sociaal werk.

Abbas Ik reageer vooral op vacatures op de sites van bedrijven zelf.

Solliciteren moet je leren?

Pieter Ja. Voor de een gaat het vlotter dan voor de ander maar ik weet zeker dat iedereen zich erin kan verbeteren. Ik heb van een projectbegeleider van Job Plus een paar bladzijden gekregen met vragen die tijdens sollicitatiegesprekken vaak terugkomen. Dat was echt geweldig om te hebben. Maar solliciteren leer je ook gewoon door te solliciteren.

Abbas Je leert de aanpak van aanwerfers wel kennen en zo kan je jezelf bijsturen. Ik stuurde een vijftigtal brieven uit en werd negen keer op gesprek uitgenodigd. Zoals elke werkzoekende werd ik ook door de VDAB uitgenodigd. Ze zeiden me dat ik veel initiatief toonde en zo verder moest gaan.

Hoe verliep het ontvangen van feedback?

Pieter Na gesprekken kreeg ik altijd feedback. Als ik alleen een brief had gestuurd,

dan kreeg ik meestal een standaard afwijzing terug. Ik heb ook soms zelf teruggebeld voor meer verduidelijking. Dat raad ik iedereen aan om te doen. Niet alleen voor tips, maar om te horen dat het niet per se aan jou ligt. Dat helpt om de moed er in te houden.

Abbas Op de brieven krijg je sowieso een standaard reactie: 'te hoog gekwalificeerd', 'niet het juiste profiel', of de dooddoener: 'niet genoeg ervaring'. In het begin geloof je dat van die ervaring, maar het kan toch niet voor elk van die jobs belangrijk geweest zijn? Wat ik vooral frustrerend vind is dat zelfs na een gesprek soms een onpersoonlijke standaard afwijzing volgt. Ik heb een paar keer gebeld voor feedback. De ene keer was het bedrijf nog niet klaar om te reageren, de andere keer kreeg ik enkel het antwoordaparaat aan de lijn.

Heb je jouw werkeisen moeten bijstellen?

Pieter Ik had bepaalde verwachtingen waar het werk aan moest voldoen, maar ik heb mijn opties verbreed. Ik had lang gestudeerd, dus ik wilde ook niet de eerste de beste job. Het werk wat ik nu doe past perfect binnen de voorwaarden die ik na mijn studie had gesteld. Daar heb ik veel geluk mee gehad.

Abbas Ik heb mijn perspectief vergroot. Jobs waarvoor een universitair diploma vereist is, zonder specificatie van hetwelke, daarvoor solliciteer ik nu ook. En voor dingen waar uitdrukkelijk bij staat dat het een beginnersfunctie is.

Wat doe je nu?

Pieter Ik ben nu diversiteitsmanager van drie sportclubs in Antwerpen. Ik help die clubs bij het uitstippelen van hun diversiteitsbeleid. Sportclubs worden geconfronteerd met verschillende doelgroepen en het valt niet altijd mee om iedereen te bereiken. Ik ondersteun hen inhoudelijk. Het is een heel gevarieerde baan en ik ben er erg blij mee. Het is wel een contract voor één jaar, dus de kans is niet onbestaande dat ik volgend jaar weer zal moeten solliciteren. Maar aan de andere kant kan ik hier nu wel veel leren en netwerken en dat netwerk is in de sociale sector erg belangrijk.

Abbas Ik volg via afstandleren een opleiding tot milieucoördinator aan het Instituut voor

Permanente Vorming aan UGent. Ook probeer ik bij de dienst burenbemiddeling van de Stad Antwerpen wat vrijwilligerswerk te doen. Verder nu en dan nog eens solliciteren.

Nog tips voor de studenten die straks de arbeidsmarkt op moeten?

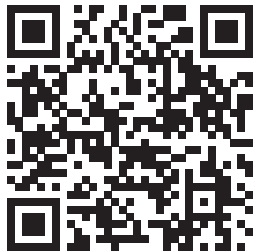
Pieter Blijf tijdens het solliciteren en tijdens je studies bezig met bijbaantjes, vrijwilligerswerk, cursussen, enzovoort. Alles wat je kunt voorleggen maakt je een sterkere kandidaat. Houd ook contact met andere werkzoekenden. Gedeeld leed is half leed. Je kunt ook ervaringen uitwisselen, elkaar motiveren en tips geven. Je motto moet zijn: "ik kan dit en ik verdien dit." Niet bij de pakken neerzitten, maar volhouden. Op de universiteit worden trouwens sollicitatietrainingen aangeboden voor ongeveer twintig euro voor een paar lessen. Het is een klein bedragje om te investeren in jezelf en in het verkrijgen van een baan die je graag zou uitoefenen.

Abbas Denk goed na over het onderwerp van je thesis, want werkgevers verkrijgen via die thesis een indruk van jouw interessegebieden. Laat je niet ontmoedigen. Houd jezelf ondertussen nuttig bezig. Je bent niet de eerste of de laatste die geen job vindt. Werk vind je niet enkel via vacatures, maar ook via mensen. Wees tijdens het solliciteren jezelf. Het bedrijf dat jou begrijpt en aanneemt is ook het bedrijf waarvoor je echt wilt werken. ■

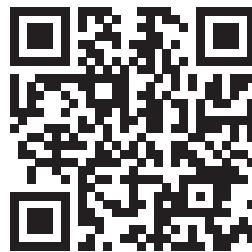

**deze *dwars* hadden we het over de
integratie, wat vind jij het grootste
struikelblok hiervan?**

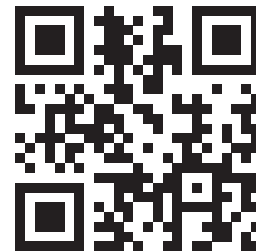
**laat het ons weten via social media
en win een mooie prijs.**

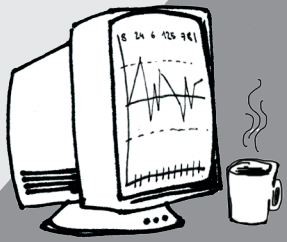
facebook

twitter

dwars.be

HET MARKTSEGMENT

Maakt de crisis plaats voor optimisme?

Wat nu écht met de crisis, de beurzen en onze economie? Iedere maand laten we met Capitant, de studentenvereniging die studenten inleidt tot en begeleidt naar de financiële markten, economische en financiële onderwerpen aan bod komen. Ook dit jaar gidst 'Het marktsegment' je door het beursnieuws heen, zonder vast te lopen op de moeilijke en ingewikkelde concepten. Wij leggen ze hier uit in mensentaal.

Het woord crisis is tegenwoordig niet meer uit ons leven weg te denken. Elke dag hoor je erover. Werkloosheid, te hoge loonkosten, oplopende schulden van de Eurolanden, en ga zo maar door. Niets of niemand lijkt nog positief te zijn over de economieën. Daarenboven smijten ze met termen als PIIGS, BIITS en BRIC (*) naar je hoofd. Dat allemaal om de landen te categoriseren. Geen kat die trouwens gelooft dat het crisis is als je de positieve voortgang van de beurzen volgt of de volle restaurants en de volgeboekte hotels ziet.

de klassieke spaarrekening en zijn lage rente

De dag van vandaag brengt ons spaarboekje niets meer op. Maar hoe komt dat nu eigenlijk? De rente die banken uitkeren op de spaarboekjes wordt bepaald door de basisrente van de Centrale Bank. Aan deze basisrente kunnen de gewone banken geld lenen. Als de basisrente laag is, zal de rente die de banken aan spaarders uitkeren ook laag zijn. De ECB heeft in mei van dit jaar het rentetarief herleid naar 0,5 procent, wat op zijn minst een historisch minimum kan worden genoemd. Het zal je dan ook niet onduidelijk zijn waarom de gewone banken een uitzonderlijk lage rente geven op de spaarboekjes. De lage basisrente is te wijten aan verschillende oorzaken. Enerzijds de financiële crisis, anderzijds zijn we voor onze grondstoffen ook afhankelijk van andere landen. Daarnaast is de Belgische economie in het begin van dit jaar enorm verzwakt. Onze staatsschuld liep in het eerste kwartaal op tot 394 miljard euro of 104,5 procent van het bruto binnenlands product (BBP). Ook ons montaire beleid had dus aanpassingen nodig. Ondanks deze lage rente blijven mensen sparen. In juni dit jaar stond er ongeveer 245 miljard euro op de spaarboekjes. Dit bedrag zou voldoende zijn om alle beursgenoteerde bedrijven op de Brusselse beurs op te kopen, wetende dat ze samen een marktkapitalisatie van ongeveer 240 miljard euro vertegenwoordigen.

Tekst: Nelke Verhoeven ■ Beeld: Senne Claes

jonge aanwinsten

Het zal je dus niet gek in de oren klinken als er meer mensen bereid zijn om te beleggen. Volgens de ING bank is er zelfs een opwaartse tendens van jongeren die in aandelen beleggen. Uit hun onderzoek bij 406 beleggers blijkt dat 23 procent van de jongeren van plan is om aandelen te kopen. Logisch ook, want van sparen word je niet rijk. Integendeel, de inflatie staat dit moment op 1,01 procent (**). Dit vergeleken met de rente op de spaarboekjes, die nergens veel hoger zal zijn dan de inflatie, zorgt ervoor dat je verlies maakt als je je geld op je spaarboekje laat staan. Overigens zijn er verschillende mogelijkheden om kennis te maken met de beurs. Denk bijvoorbeeld aan de beleggerscompetitie van Knack en het KBC-beursspel, waar je met fictief geld aandelen en andere beleggingsinstrumenten kan kopen en verkopen. Bovendien kan je online ook fictieve beleggingsportefeuilles aanhouden bij banken en kranten, met name ING, De Standaard en De Tijd. Hoewel het een goede oefening is, moet je zeker in het achterhoofd houden dat je geneigd zal zijn om meer risico te nemen bij fictieve portefeuilles

nog een lange weg te gaan

De crisis is nog lang niet voorbij, maar op korte termijn is er wel economisch herstel merkbaar. Dit is te danken aan het positieve aspect van het lage rentetarief van de Europese Centrale Bank. Doordat de rente laag wordt gehouden, kunnen bedrijven goedkoop leningen aangaan om te investeren waardoor er plaats is voor economische heropleving. Maar de economie groeit onvoldoende om zekerheid te geven op lange termijn. Structurele veranderingen in het systeem zijn dus zeker een must, denk maar aan de onstabiele financiële sector en de problemen in verband met de pensioenen en de werkloosheid. Om het in de woorden van John F. Kennedy te zeggen: "Crisis betekent zowel gevaar als opportuniteiten". Het is nu de kunst om die opportuniteiten op te zoeken zonder de gevaren uit het oog te verliezen. ■

(*) PIIGS (Portugal, Ierland, Italië, Griekenland en Spanje) zijn de landen die zwaar getroffen werden door de eurocrisis.

BIITS (Brazilië, Indonesië, India, Turkije en Zuid-Afrika) zijn landen die kwetsbaar zijn door een groot tekort op de lopende rekening.

BRIC (Brazilië, Rusland, India en China) zijn de grootste groeielanden.

(**) Inflatiepeil van augustus 2013

VOORBEELDIG STUDENT

make do and mend

Tekst & Beeld: Anouk Beulens-Terry

Als afsluiter: een student die naast zijn/haar studie of juist voor die studie bijzondere zaken onderneemt. Deze maand: Cleo Nannes, een meisje dat geschiedkundig theoretiseren én naaien combineert en ooit zichzelf leerde fietsen.

Cleo Nannes (23) omschrijft zichzelf als onwetend wanneer ze aan haar studie Geschiedenis begon. Nog niet gebeten door duurzaamheid. Toch toont haar blog al vanaf het begin zelfgemaakte spulletjes waarbij 'knappe recyclage' in me opkomt. Ze haakte tasjes van plastic zakken en kwam zo plots in de Libelle te staan. Jaren later staat ze kritischer in het leven, en kan ze niet meer juichen wanneer ze *organic cotton* ziet hangen in de winkel. Ze denkt aan de processen die nodig zijn om van deze stoffen kleding te maken, die net als altijd met giftige gassen en slechte werkomstandigheden gepaard gaan. Cleo schuimt tweedehandswinkels, rommelmarkten en kringloopwinkels af om voor een prikje kleren te kopen waarvan de stof haar bevalt. Wat ze ermee doet, ziet ze later achter haar geërfde naaimachine wel. Ze houdt van de oude stoffen, ze voelen zachter aan, maar bovenal: ze zijn eerlijker. Misschien niet in oorsprong, maar nu wel.

duurzaamheid versus fast fashion

Kleding vermaken is niets nieuws: Groot-Brittannië hing bijvoorbeeld tijdens de oorlogsperiode reeds vol met slogans als 'Make do and Mend'. Cleo moedigt ons op haar

blog subtiel aan met dezelfde woorden. De nuchtere Cleo ziet wel dat haar omgeving enthousiast is over wat ze doet, maar toch niet zelf aan de slag gaat. Ze blijft ook lekker kritisch wanneer ze ziet dat mensen het wél doen. Diezelfde trend in Amerika beschrijft Cleo als *fast fashion*, wat ze dan weer niet duurzaam vindt. "Je moet er wel tijd in steken als je zelf wat maakt." Ook de enorme opmars aan literatuur rond zelf kleding maken vindt ze dubbel. Opeens maken veel mensen misschien wel zelf kleding, maar dan met dure stoffen die niet duurzaam geproduceerd worden. Dat deze dan ook vaak nog eens in de kast blijven liggen, steekt. Ze vindt de praktische kant (het kunnen dragen) net zo aantrekkelijk aan haar hobby.

beter/minder slecht

Het enthousiasme waarmee studente haar visie verkondigt (vrolijk op haar blog, krachtig in haar bewoordingen), grijpt me aan. Haar besef dat we niet veel beter kunnen doen voor het milieu (enkel minder slecht), maakt haar niet dromerig. Soms is de 'zin in iets nieuws' ook voor haar te groot en staat ze dan toch plots weer in een kledingwinkel. Ook zij is maar een mens, maar dan wel één die uiteindelijk toch met lege handen thuiskomt. ■

<http://cleolidewij.wordpress.com/>

contraire

UA integreert nu ook de Zoo van Antwerpen

Antwerpen inspireert autovrije zondag